

УДК 339.924

Н. М. Далевська,
кандидат економічних наук,
доцент кафедри економічної теорії та державного управління
ДВНЗ «Донецький національний технічний університет»
dalevskaya_n.m@mail.ru

НАЦІОНАЛЬНІ ЕКОНОМІЧНІ ІНТЕРЕСИ УКРАЇНИ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОЇ КОНКУРЕНЦІЇ

У статті досліджено особливості формування національних економічних інтересів України в умовах глобальної конкуренції, обґрунтовано взаємозв'язок між національними економічними інтересами, національними потребами та інституційними засадами макроекономічної політики.

Ключові слова: національні економічні інтереси, національні потреби, глобальна конкуренція, національна безпека.

Н. М. Далевская
НАЦИОНАЛЬНЫЕ ЭКОНОМИЧЕСКИЕ ИНТЕРЕСЫ
УКРАИНЫ В УСЛОВИЯХ ГЛОБАЛЬНОЙ
КОНКУРЕНЦИИ

В статье исследуются особенности формирования национальных экономических интересов Украины в условиях глобальной конкуренции, обосновывается взаимосвязь между национальными экономическими интересами, национальными потребностями и институциональными основами макроэкономической политики.

Ключевые слова: национальные экономические интересы, национальные потребности, глобальная конкуренция, национальная безопасность.

N. M. Dalevska
NATIONAL ECONOMIC INTERESTS OF UKRAINE
IN CONDITIONS OF GLOBAL COMPETITION

The article explores special features of formation of the Ukrainian national interests in the global competition conditions, it reasons interrelation of the national economic interests, national needs and institutional principles of the macroeconomic policy.

Key words: national economic interests, national needs, global competition, national safety.

Постановка проблеми. Процес розвитку будь-якої країни, особливості здійснення економічних, соціальних, політичних перетворень та формування системи національної безпеки в умовах глобальної конкуренції завжди пов'язані з конструктивною ідеологією державотворення, яка має відповідати національним інтересам і світовим тенденціям структурних зрушень. Парадоксальним чином, у глобалізованому світі основним об'єктом загроза, ймовірно, їхнім джерелом постає державний суверенітет, який намагаються обмежити міжнародні організації, ТНК, мережеві спільноти тощо. Це виявляється в неузгодженості нормативного регулювання активності акторів міжнародних відносин, тобто у цілостях, цілях, способах дії.

Водночас, особливості формування національних економічних інтересів країни є відображенням еволюції системи міжнародних відносин, а також спроб упровадження та пошуку механізмів соціального контролю і глобального управління в контексті міжнародної безпеки. З огляду на це актуалізується потреба у дослідженнях системи цінностей та координат пізнання національних економічних інтересів у системі міжнародних відносин на основі утвердження синергетичних засад світового економічного розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Шляхи досягнення міжнародної конкурентоспроможності країни з урахуванням національних економічних інтересів досліджено в роботах вітчизняних учених В. Александрової, Ю. Бажала, О. Білоруса, В. Будкіна, В. Гальчинського, В. Геєця, Б. Губського, Б. Данилишина, М. Дудченка, Д. Лук'яненка, Ю. Макогона, Ю. Пахомова, А. Савчука, А. Семенова, В. Сіденка, І. Спиридонова, Л. Федулової, А. Філіпенка, О. Шнипка, М. Чумаченка, А. Чухна та ін.

Утім, необхідність розбудови органічно цілісної системи формування національних економічних інтересів, яка б відповідала світовим тенденціям розвитку, потребує дослідження соціальної природи продуктивних сил і їх впливу на утворення соціального ладу в країні, підвищення ефективності економіки та якості життя населення.

Метою статті є дослідження особливостей формування національних економічних інтересів України в умовах глобальної конкуренції, обґрунтування взаємозв'язку між національними економічними інтересами, національними потребами та інституційними засадами макроекономічної політики.

Основні результати дослідження. Дедалі глибші процеси глобалізації світової економіки, зрештою, призводять до легітимації існуючих інституціалізованих соціальних структур. У цьому випадку процедури соціалізації та інституціалізованої легітимації вже не в змозі відігравати свою роль, оскільки вони не досягають вихідного рівня ідентичності національних економічних інтересів через деструкцію зв'язків між легалізованими формами соціальної поведінки суб'єктів господарювання й можливостями їх утілення в норми соціальної відповідальності.

До того ж державне регулювання відтворювальних процесів зазнало істотних змін унаслідок обмеження впливу національних урядів на розробку правил і норм суспільного життя, а також реалізацію внутрішньої та зовнішньої політики. У міру зниження ролі національних держав у забезпеченні конкурентного порядку на своїх територіях зменшилася дієвість багатьох напрацьованих механізмів контролю за діяльністю глобальних компаній, тоді як система наднаціональних конкурентних органів ще не сформувалася. За таких умов лише високий рівень конкурентної культури може бути певним мотивом для розумного самообмеження в конкурентній боротьбі [1, с. 47].

Витоки і причини світової фінансової кризи, маятникові дисбаланси в економіці розвинутих країн та країн, що розвиваються, перманентно породжують асиметрію цінової динаміки й ослаблення екзогенних і ендогенних флуктуацій світового фінансового ринку. При цьому ендогенні фактори зумовлюють перехід систем з однієї якості в іншу (у тому числі й шляхом інформаційно-технологічних новацій, які посилюють ризики та невизначеності у грошовому обігу, асиметрію економічної інформації). Ендогенні

фактори, своєю чергою, впливають на зміну форм, методів та механізмів конкурентної боротьби, у сферу якої, безперечно, входять грошовий обіг, а також рух (поток) віртуального фінансового капіталу.

Проте світ стає більш цілісним, близьким, менш розмежованим і водночас більш взаємозалежним та вразливим до негативного впливу світогосподарських зв'язків. Глобальна конкуренція, необхідність усебічних переваг одночасно мають уживатися із глобальними ризиками, нестабільністю, гнучкістю, потребою постійних змін [2, с. 4]. Під впливом зазначених факторів процес легітимації соціальних структур набуває особливих для кожної країни і суспільства рис та знаходить відображення у процесі поглиблення формування глобальних інтегральних угруповань за різноманітними ознаками.

Загальною проблемою української економіки у зовнішньому вимірі є наявність диспропорцій і нерациональний

розподіл ресурсів, спрямований на короткострокове одержання доходу, що породжує неефективну міжнародну спеціалізацію. Наприклад, частка матеріало- та енергоємних галузей в українському експорті сягнула понад 60%, причому більш як 40% з них припадає на продукцію однієї галузі – чорної металургії [3]. Понад 2/3 загального обсягу промислової продукції становлять галузі, що виробляють сировину, матеріали та енергетичні ресурси, а частка продукції соціальної орієнтації становить лише 1/5 загального обсягу промислового виробництва. У структурі промисловості у 2011 р. добувна промисловість становила 12,7%, переробна – 69,4%, виробництво і розподілення електроенергії, газу та води – 17,9%. Найбільшу питому вагу в переробній промисловості мають: металургійне виробництво і виробництво готових металевих виробів – 31,41%; виробництво харчових продуктів, напоїв та тютюнових виробів – 21,47%; машинобудування – 17,29%; хімічна і нафтохімічна промисловість – 10,23% [4].

Позитивна динаміка промислового виробництва в Україні досягається завдяки експорту орієнтованим галузям. Насамперед, це машинобудування, хімічна та нафтохімічна промисловість, металургійне виробництво. Зазначені галузі забезпечили у 2011 р. понад 2/3 приросту промислового виробництва, тоді як у внутрішньо орієнтованих галузях відбулося падіння: у виробництві коксу і продуктів нафтопереробки – на 9,1%, у харчовій промисловості – на 1,5%, у целюлозно-паперовому виробництві – на 1,1% [5].

Загалом збільшити обсяги виробництва промислової продукції можна двома способами: **1)** через введення в дію основних фондів та виробничих потужностей; **2)** через удосконалення діючих основних фондів і виробничих потужностей. Приріст основних фондів та виробничих потужностей промисловості, її галузей і підприємств відбувається завдяки новому будівництву, а також реконструкції та розширенню підприємств, які сприяють поліпшенню наявних виробничих потужностей і є джерелом збільшення основних фондів. Значну частину приросту продукції загалом у промисловості одержують шляхом використання діючих основних фондів та виробничих потужностей, що в кілька разів перевищують обсяги нововведених щорічно фондів і потужностей [6, с. 60].

Наукоємність промислового виробництва України не перевищує 0,3%, що значно менше від світового рівня. Майже 90% продукції, виробленої в Україні, не має відповідного науково-технологічного забезпечення, а на світовому ринку високотехнологічної продукції ця частка становить лише 0,1% (в економічно розвинутих країнах – близько 40% світового ВВП) [7]. Сировинний ухил виробничої структури, орієнтований переважно на потреби експорту, робить промисловість і економіку надзвичайно залежними від кон'юнктури зовнішнього ринку, стримує розвиток внутрішнього ринку (табл.) та призводить до нерационального використання природних ресурсів, забруднення довкілля.

Формування відсталого структури економіки, вважають І. Малий і Т. Ко-

Таблиця
Динаміка валового національного доходу (ВНД) за паритетом купівельної спроможності на душу населення країн світу, 2010 р.

Країна	ВНД за паритетом купівельної спроможності		Країна	ВНД за паритетом купівельної спроможності	
	дол. США	порівняно з Україною, разів		дол. США	порівняно з Україною, разів
Австралія	38 510	5,85	Македонія	10 830	1,65
Австрія	39 410	5,99	Малаві	850	0,13
Азербайджан	9 220	1,40	Малайзія	14 360	2,18
Албанія	8 840	1,34	Малі	1 020	0,16
Алжир	8 130	1,24	Марокко	4 560	0,69
Ангола	5 430	0,83	Мексика	15 010	2,28
Аргентина	15 150	2,30	Мозамбік	920	0,14
Бангладеш	1 620	0,25	Молдова	4 560	0,69
Бельгія	37 840	5,75	Монголія	3 700	0,56
Бенін	1 510	0,23	Непал	1 200	0,18
Білорусь	14 020	2,13	Нігер	700	0,11
Болгарія	13 210	2,01	Нігерія	2 160	0,33
Болівія	4 560	0,69	Нідерланди	42 590	6,47
Боснія і Герцеговина	8 970	1,36	Нікарагуа	2 610	0,40
Бразилія	10 920	1,66	Німеччина	38 170	5,80
Буркіна-Фасо	1 260	0,19	Нова Зеландія	28 050	4,26
Бурунді	390	0,06	Норвегія	57 130	8,68
Великобританія	36 580	5,56	Оман	24 410	3,71
Венесуела	11 950	1,82	Пакистан	2 780	0,42
В'єтнам	2 910	0,44	Панама	12 940	1,97
Вірменія	5 450	0,83	Папуа-Нова Гвінея	2 390	0,36
Гаїті	1 110	0,17	Парагвай	5 430	0,83
Гана	1 600	0,24	Перу	8 940	1,36
Гватемала	4 610	0,70	Південно-Африканська Республіка	10 280	1,56
Гвінея	980	0,15	Польща	19 020	2,89
Гондурас	3 730	0,57	Португалія	24 710	3,76
Греція	27 360	4,16	Росія	19 190	2,92
Грузія	4 960	0,75	Руанда	1 180	0,18
Данія	40 140	6,10	Румунія	14 050	2,14
Домініканська Республіка	8 700	1,32	Сальвадор	6 390	0,97
Еквадор	9 270	1,41	Саудівська Аравія	23 900	3,63
Еритрея	540	0,08	Сенегал	1 850	0,28
Естонія	19 500	2,96	Сирія	4 870	0,74
Ефіопія	1 010	0,15	Сінгапур	54 700	8,31
Єгипет	5 910	0,90	Словаччина	23 140	3,52
Ємен	2 320	0,35	Словенія	26 970	4,10
Замбія	1 370	0,21	США	47 020	7,15
Ізраїль	27 800	4,22	Судан	2 020	0,31
Індія	3 580	0,54	Сьєрра-Леоне	830	0,13
Індонезія	4 300	0,65	Таджикистан	2 060	0,31
Іран	11 420	1,74	Таїланд	8 240	1,25
Ірландія	32 740	4,98	Танзанія	1 420	0,22
Іспанія	31 550	4,79	Того	790	0,12
Італія	31 090	4,72	Туніс	8 140	1,24
Йорданія	5 770	0,88	Туреччина	14 580	2,22
Казахстан	10 610	1,61	Туркменістан	7 160	1,09
Камбоджа	2 040	0,31	Уганда	1 230	0,19
Камерун	2 190	0,33	Угорщина	19 280	2,93
Канада	37 280	5,67	Узбекистан	3 090	0,47
Кенія	1 610	0,24	Україна	6 580	1,0
Киргизстан	2 180	0,33	Уругвай	13 890	2,11
Китай	7 570	1,15	Філіппіни	3 930	0,60
Колумбія	9 000	1,37	Фінляндія	37 180	5,65
Конго (Дем. Респ.)	310	0,05	Франція	34 440	5,2
Конго (Республіка)	3 280	0,50	Хорватія	18 710	2,84
Корея (Республіка)	29 010	4,41	Центральнаафриканська Республіка	760	0,12
Коста-Ріка	10 880	1,65	Чад	1 180	0,18
Кот-д'Івуар	1 650	0,25	Чехія	23 620	3,59
Лаос	2 300	0,35	Чилі	13 890	2,11
Латвія	16 360	2,49	Швейцарія	49 180	7,47
Литва	17 880	2,72	Швеція	39 600	6,0
Ліван	14 170	2,15	Шрі-Ланка	5 070	0,77
Лівія	16 330	2,48	Ямайка	7 430	1,13
Мавританія	2 000	0,30	Японія	34 790	5,3
Мадагаскар	980	0,15			

Джерело: Розраховано автором за [8]

ролю, є наслідком відсутності у країні стратегії структурної перебудови із чітко сформованим баченням майбутніх структурних орієнтирів. Гармонізація структурних пропорцій української економіки в напрямі їх наближення до параметрів розвинених країн – основа підвищення рівня продуктивності виробництва та розширення бази економічного зростання, що є підґрунтям підвищення рівня її конкурентоспроможності [9, с. 158]. До того ж варто зважати на такі особливі риси сучасної української легітимічної моделі владних відносин, як:

- несформованість впливових інституцій громадянського суспільства;
- слабкість державотворчих і, як наслідок, легітимічних національних традицій;
- низький рівень політичної культури, політичної свідомості та суспільної активності суспільства й особистості;
- брак консолідуючої ідеї, стратегії і методів національного державотворення;
- відсутність сформованої еліти, яка б могла реалізувати державотворчий та легітимічний потенціал [10, с. 65–66].

Нинішня соціальна структура українського суспільства характеризується наявністю п'яти суспільних прошарків: верхній, представлений олігархами (реальний владний прошарок, який виступає або мав би виступати в ролі основного суб'єкта економічних перетворень); середній (середні підприємці, менеджери середніх і невеликих підприємств, середня ланка владних структур, найбільш кваліфіковані інженерно-технічні працівники – цей прошарок є або може бути соціальним підґрунтям політичних та економічних перетворень); базовий (охоплює дві третини суспільства, має середній професійно-кваліфікаційний потенціал і відносно обмежені трудові можливості); нижній (переважно люди літнього віку, а також ті, що не мають професії та виконують роботу, яка не потребує певної кваліфікації); і, нарешті, «соціальне дно» (напівкримінальні елементи тощо) [11, с. 14]. Зародковий стан, у якому сьогодні перебуває середній прошарок суспільства, боротьба за виживання найчисленнішого базового прошарку, який найближчим часом не може розширити межі середнього класу, залишає відкритою проблему зростання соціальної нерівності в українському суспільстві. Це створює реальні передумови деградації суспільної цілісності, обмеження життєвих інтересів і потреб різних соціальних суб'єктів.

За результатами досліджень Всесвітнього економічного форуму, Україна у 2012 р. у рейтингу конкурентоспроможності країн світу займала 82 позицію серед 140 країн. За такими показниками, як інфраструктура, Україна посідає 71 місце, інститути – 131, макроекономічне середовище – 112, охорона здоров'я та початкова освіта – 74, вища освіта і професійна підготовка – 51, ефективність ринку товарів – 129, ефективність ринку праці – 61, розвиток фінансового ринку – 116, розвиток технологій – 82, обсяг ринку – 38, конкурентоспроможність бізнесу – 103, рівень інновацій – 74 місце. Найбільшими проблемами в Україні, згідно із рейтингом, є корупція (16,0), податкове регулювання (14,4), доступ до фінансування (13,6), неефективне державне управління (10,3), податкові ставки (9,3), інфляція (7,6) [12]. Основні конкурентні переваги вітчизняної економіки пов'язані з обсягом ринку та якістю освіти, а гальмівні чинники – із макроекономічною нестабільністю, неефективністю товарних ринків, неконкурентоспроможністю бізнесу тощо.

У кожній системі існує певна межа «толерантності» сприйняття змін, що обумовлена особливостями транзакційних витрат на адаптацію суб'єктів, які входять до складу соціальної системи [13, с. 65]. Перевищення межі витрат загрожує жорсткими стресами та перевантаженнями як

суб'єктів змін, так і суб'єктів спротиву, а системи – розпадом. «Властивості, що задають відтворюваність організаційних структур, – вважають М. Ханнон (*M. Hannan*) та Дж. Фрімен (*J. Freeman*), – обумовлюють їх опір будь-яким структурним змінам» [14, с. 65].

Таким чином, суспільний опір є природним, закономірним і супроводжує будь-які соціальні зміни. Однак будь-який відчутний вплив, спрямований на зміну системи, остання прагне нівелювати з метою відтворення своїх структур. При цьому, чим вищою є здатність системи до власного відтворення, тим сильнішим виявляється соціальний опір тим змінам, які спрямовані на систему [15, с. 170]. Виходячи з цього, зазначимо, що захист національних економічних інтересів України полягає в розкритті ролі національних інтересів та потреб у визначенні інституціональних складових макроекономічної політики України (*рис.*).

Слід відзначити, що економічні потреби суб'єктів господарювання країни перетворюються у провідний фактор конкурентоспроможності країни. За таких умов національні економічні інтереси України мають забезпечуватися шляхом спільної цілеспрямованої діяльності державних і суспільних інституцій, а також безпосередньої участі суб'єктів господарювання у виявленні різних загроз національній безпеці та вчасному запобіганні їм.

Висновки. Національні економічні інтереси, властиві кожному суспільству, постійно відтворюються, набуваючи в такий спосіб стійкого характеру. Саме цим обумовлюється взаємозв'язок між національними економічними інтересами, національними потребами та інституційними засадами макроекономічної політики. Формально-динамічний бік прояву названих властивостей поєднується із

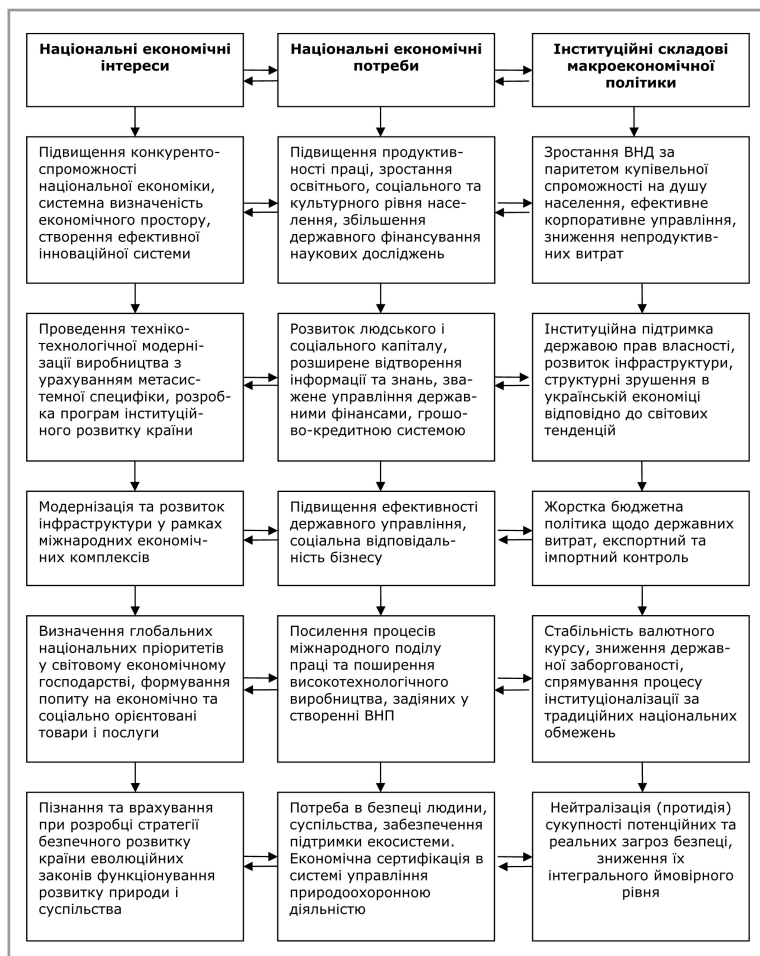

Рис. Роль національних інтересів та потреб у визначенні інституціональних складових макроекономічної політики України
Джерело: Складено автором за [5-9]

вивченням особливостей вихідного рівня ідентичності національних економічних інтересів через деструкцію зв'язків між легалізованими формами соціальної поведінки суб'єктів господарювання і можливостями їх утілення в норми соціальної відповідальності.

Зміст компонентів національних економічних інтересів відповідає специфіці конкретної моделі легітимності владних відносин, характерних лише для певної держави. У цьому контексті необхідно зауважити, що чим вище здатність системи до власного відтворення, тим сильніше соціальний опір тим змінам, які спрямовані на систему. Причому кожна конкретна форма прояву соціального опору є унікальною, так само, як унікальною є кожна система конструктивного державотворення, які в ній протікають.

Здатність створювати нові знання, технології, процеси, можливість доступу до нових знань та їх ефективного комерційного використання – усе це основоположні елементи конкурентоспроможності як на національному, так і на глобальному рівні. Тож для України принципово важливо сформулювати привабливе середовище для захисту власного інтелектуального багатства. Саме в таких умовах є можливість для розбудови економіки знань.

Напрямом подальших досліджень має стати розробка концепції національних конкурентних переваг на базі виявлення базових макроекономічних структурних зрушень та ефективного функціонування інституцій суспільного сектору економіки України.

Література

1. Філюк Г. Конкурентна культура в системі заходів конкурентної політики / Г. Філюк // Економічна теорія. – 2011. – № 3. – С. 46–58.
2. Колот А. Генезис соціальної політики під впливом глобалізації та лібералізації економічних відносин / А. Колот // Україна: аспекти праці. – 2008. – № 1. – С. 3–11.
3. Звіти про конкурентоспроможність регіонів України [Електронний ресурс] // Офіційний сайт Фонду «Ефективне управління». – Режим доступу: <http://www.feg.org.ua>
4. Системи моніторингу економічних показників (Академія фінансового управління) [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://194.44.29.42:3090/mstr/login.asp>
5. Жаліло Я. Щодо пріоритетних завдань економічної політики України в 2012 році: аналітична записка [Електронний ресурс] / Я. Жаліло, Д. Покришка. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/articles/727/>
6. Юрків Н. Галузево-секторальний вимір конкурентоспроможності та економічної безпеки держави: досвід України / Н. Юрків // Вісник НБУ. – 2012. – № 5. – С. 59–61.
7. Одоток І. Наукомістке виробництво в Україні: економічні тенденції та наслідки прояву кризових трансформацій / І. Одоток // Економіка промисловості: наук.-практ. журн.; Ін-т економіки промисловості НАН України. – 2010. – № 1. – С. 105–113.
8. Круглик С. Валовий національний дохід країн світу / С. Круглик, О. Єременко // Вісник НБУ. – 2012. – № 3. – С. 3–5.
9. Малий І. Україна: макроекономічний вимір конкурентоспроможності економіки / І. Малий, Т. Королюк // Теоретичні та прикладні питання економіки. – 2012. – Випуск 27. – Т. 1. – С. 156–163.
10. Цокур Є. Загальна модель та особливості легітимації політичної влади / Є. Цокур // Політичний менеджмент. – 2010. – № 1. – С. 61–67.
11. Рудич Ф. Політичний режим і народодовладдя: спроба політологічного аналізу / Ф. Рудич // Політичний менеджмент. – 2010. – № 2. – С. 3–15.
12. Рейтинг Всесвітнього економічного форуму: Україна піднялася на 7 пунктів і посідає 82 місце за конкурентоспроможністю [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.rbc.ua/ukr/newsline/show/rejting-vsemirnogo-ekonomicheskogo-foruma-ukraina-podnyalas-07092011134800>
13. Садовська І. Теорія трансакційних витрат: генеза і сучасність / І. Садовська, Ю. Биховець // Економіст. – 2012. – № 4. – С. 64–66.
14. Hannan M. Organizational Ecology / M. Hannan, J. Freeman. – Cambridge: Mass., 1989. – P. XIII. – 328 p.
15. Абаніна Н. Класифікація факторів, що визначають специфіку соціального опору / Н. Абаніна // Культурологічний вісник: науково-теоретичний щорічник Нижньої Наддніпряниці. – 2008. – Вип. 21. – С. 166–170.

Стаття надійшла до редакції 30 жовтня 2012 року

УДК 330.142.211.4

Є. О. Помилуко,

здобувач кафедри економічної теорії та прикладної економіки
Полтавського університету економіки і торгівлі
p.jene7@gmail.com

МЕХАНІЗМ АМОРТИЗАЦІЙНОЇ СИСТЕМИ, ЙОГО ВПЛИВ НА ЕКОНОМІЧНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНИ

Статтю присвячено визначенню сутності амортизаційної системи та шляхів вдосконалення механізму амортизації. Автор аналізує амортизаційну політику і структуру механізму амортизаційної системи, розглядаючи амортизацію як економічний механізм поступового переносу зносу основних засобів і нематеріальних активів на готовий продукт, що реалізується. Зроблено висновок, що нинішній механізм національної амортизаційної системи не відповідає жодному із виділених автором типів амортизаційних механізмів.

му із виділених автором типів амортизаційних механізмів.

Ключові слова: амортизаційна політика, механізм амортизації, амортизаційна система, основні засоби, відшкодування основного капіталу.

Е. А. Помилуко
**МЕХАНИЗМ АМОРТИЗАЦИОННОЙ СИСТЕМЫ,
ЕГО ВЛИЯНИЕ НА ЭКОНОМИЧЕСКОЕ
РАЗВИТИЕ УКРАИНЫ**

Статья посвящена определению сущности амортизационной системы и путей совершенствования механизма амортизации. Автор анализирует амортизационную политику и структуру механизма амортизационной системы, рассматривая амортизацию как экономический механизм постепенного переноса износа основных средств и нематериальных активов на реализуемый готовый продукт. Сделан вывод о том, что нынешний механизм национальной амортизационной системы не соответствует ни одному из выделенных автором типов амортизационных механизмов.

Ключевые слова: амортизационная политика, механизм амортизации, амортизационная система, основные средства, возмещение основного капитала.

Постановка проблеми. Аналіз діючої у країні амортизаційної системи та напрямів вдосконалення механізму амортизації показує, що чинний порядок обігу основного капіталу, на жаль, не забезпечує адекватного віддзерка-

E. A. Pomylyuko
**THE MECHANISM OF DEPRECIATION SYSTEM,
ITS IMPACT ON THE ECONOMIC DEVELOPMENT
OF UKRAINE**

The article is devoted to defining the nature of depreciation and its improvement mechanism. The author analyzes the depreciation policy, the structure of the mechanism of depreciation system where depreciation is an economic mechanism for the gradual transfer of fixed assets and intangible assets onto the sales of finished product. It is concluded that the mechanism of a national system of depreciation does not fit to the framework of emphasized by the author types of depreciation mechanisms.

Key words: depreciation policy, depreciation of machinery, depreciation system, fixed assets, compensation of fixed capital.

лення вартості основних фондів з урахуванням динаміки зовнішньоекономічної ситуації, накопичення необхідних для відтворення основного капіталу фінансових коштів та їх цільового використання.